

Hoge Raad der Nederlanden

datum: 22 maart 2024

zaaknummer: 23/04427

SCHRIFTELIJKE TOELICHTING

van mrs. J.H.M. van Swaaij en R.J. ter Rele

inzake:

VLEESHANDEL HILCKMANN NIJMEGEN B.V. C.S.¹ / DE GEMEENTE NIJMEGEN²

A. INLEIDING

1. Dit geschil betreft thans nog de vraag of Hilckmann c.s. gehouden zijn om aan de gemeente schadevergoeding te betalen om de reden dat zij, anders dan zij met de gemeente overeengekomen waren, niet hun bedrijf aan een locatie aan de Waal te Nijmegen verplaatst hebben naar een andere locatie, doch dit bedrijf gestaakt hebben. Het Hof heeft geoordeeld dat Hilckmann c.s. weliswaar toerekenbaar tekortgeschoten zouden zijn in de nakoming van hetgeen zij overeengekomen zijn met de gemeente, maar dat de gemeente als gevolg daarvan geen schade geleden heeft.
2. In hoofdstuk B wordt verweer gevoerd tegen het principale cassatiemiddel van de gemeente. Het incidentele cassatiemiddel van Hilckmann c.s. behoeft geen toelichting.

B. VERWEER TEGEN HET PRINCIPALE CASSATIEMIDDEL

B.1 Onderdelen 1 t/m 5: schadebegroting

3. De onderdelen 1 t/m 5 van het principale cassatiemiddel bestrijden verschillende oordelen van het Hof over de begroting van de schade die de gemeente geleden zou hebben als gevolg van het tekortschieten van Hilckmann c.s.
4. Deze onderdelen kunnen niet tot cassatie leiden. De daarin vervatte klachten ontstijgen niet het niveau van detailkritiek. Zij kunnen niet verhelen dat de gemeente in essentie tracht om wat betreft de begroting van de beweerdelijke schade een nieuwe feitelijke beoordeling, ditmaal van Uw Raad, te verkrijgen. Maar daarvoor is geen plaats in cassatie. De feitenrechter heeft immers een grote vrijheid bij zijn schadebegroting.³ Aan zijn motivering worden op dit punt geen strenge eisen gesteld. Een oordeel over schadebegroting leent zich daarom slechts in beperkte mate voor toetsing in cassatie. In casu is ruimschoots voldaan

1. Hierna: Hilckmann c.s.

2. Hierna: de gemeente.

3. Parl. Gesch. BW Boek 6, blz. 339; HR 28 mei 1999, ECLI:NL:HR:1999:ZC2912, rov. 3.5.3; HR 15 november 1996, ECLI:NL:HR:1996:ZC2195, rov. 3.5.1; Van der Voort Maarschalk & Knigge, Cassatie (BPP nr. 20) 2019/45; Asser Procesrecht/Korthals Altes & Groen 7 2015/159.

aan de ondergrens voor de motivering van schadebegrotingsoordelen, namelijk dat voldaan is aan het grondbeginsel van behoorlijke rechtspleging dat elke rechterlijke beslissing ten minste zodanig gemotiveerd moet worden dat zij voldoende inzicht geeft in de aan haar ten grondslag liggende gedachtegang om de beslissing zowel voor partijen als voor derden controleerbaar en aanvaardbaar te maken.⁴ Daarom moeten deze onderdelen falen.

B.2 Onderdeel 6: ongerechtvaardigde verrijking

5. Onderdeel 6 klaagt erover dat het Hof in rov. 3.33 van zijn arrest blijkt gegeven zou hebben van een onjuiste rechtsopvatting. Dit omdat het de eis van de gemeente op de voet van ongerechtvaardigde verrijking afgewezen zou hebben op de grond dat geen sprake is van een ernstige verstoring van de waardeverhouding tussen de prestaties van beide partijen.
6. Dit onderdeel berust op een onjuiste lezing van 's Hof's arrest. Het oordeel dat geen sprake is van een ernstige verstoring van de waardeverhouding is namelijk geen onderbouwing van de beslissing om de eis op de voet van ongerechtvaardigde verrijking af te wijzen, maar een onderbouwing van de afwijzing van de eis op grond van onvoorziene omstandigheden. Daarom kan het onderdeel niet tot cassatie leiden.

C. **CONCLUSIE**

7. Als in het verweerschrift tevens houdende incidenteel cassatieberoep.

* * *

Dit processtuk bevat 497 woorden.

4. Vgl. HR 25 oktober 2002, ECLI:NL:HR:2002:AE4364, rov. 7.3; HR 16 oktober 1998, ECLI:NL:HR:1998:ZC2743, rov. 3.5; HR 7 april 1995, ECLI:NL:HR:1995:ZC1702, rov. 3.3; HR 4 juni 1993, ECLI:NL:HR:1993:ZC0986, rov. 3.4; Van der Voort Maarschalk & Knigge, Cassatie (BPP nr. 20) 2019/45.